

השייט על הכנרת היה מקסים. הים — כחלחל, חלק ומבריק כראי והמים זכים וצלולים.
— "תשתו מהמים, הם טובים ומתוקים" אמרו השייטים. שאבנו מלוא הספלונים ושתינו.

— "נכון, מתוקים", נשמע אישור.
אני הייתי מוסיפה עוד קצר סוכר, חשבתי בלבי ולא העזתי לומר שלא יחשדו בי שאין מי הכנרת טעימים לחיכי. תם השייט ואנו על שפת ים כנרת במקום הקרוי "טבחה". עד מהרה מצאנו עצמנו רכובים על גבי הפרדות עם אוכ־פיהם הרחבים, ו... עולים ומטפסים בשבילי עקלתון ופנינו לראש-פינה. בדרך נפתח כלוב והיונים עזבונו ללא נקיפת מצפון ואפילו ללא איחולי הצלחה בדרכנו החדשה.

כאמור, היה זה בחורף, ובאין כבישים קשה היה לעבור את הדרך על נחליה וביצותיה, שבין ראש-פינה למטולה, ומה גם ל"חייל כבד" כמונו. נשארנו, איפוא, לחרוף בראש-פינה ואבא נתמנה ממלא מקומו של מנהל ביה"ס שם, שמחה וילקומיץ ששהה אותו זמן בחו"ל.
באביב, עם הסנוניות הראשונות, הגענו למטולה.

עוד בשבתנו בראש-פינה נסע אבא, רכוב על חמור ("הרכב" המקובל ביותר באותם ימים), למטולה לבחון מקרוב את מקום עבודתו ומגוריו, החדש. בשובו בישר לנו שקנה אצל אחד האכרים עשר רחלות עם טליותיהן. לשמחה לא היה גבול ומיד ישבנו כולנו ואבא בראש, לחשב מה יהיה גודל העדר תוך 2—3 השנים הקרובות. החשבון היה פשוט וקל: 20 הרחלות והטליות תמלטנה עוד 20 והרי לכם 40 כבשות אשר כעבור שנה תהיינה 80 ו... החישובים היו מעודדים מאוד